

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

CONTRAST

PELEGRINACIO
A ROMA
RECREO Y
BONA VIDA.

Los que menjarán macarrons

Reunidas avuy, es molt probable que avants que 'l govern, se morin de fàstich los que tractan de cridarlo á comptes.

Tal es la táctica dels governs monárquichs.

Agabellar miserias y decepcions y riure's de la professó. Embrutar molta roba y no passar may cap bugada. A las Corts se n' hi portará tanta y será tan bruta, que ningú sabrá ja per quin cap posars'hi. Y 'l govern s' hi ajaurá damunt, tranquil y satisfet. Si tractan de derribarlo, no s' trencará cap costella. De roba bruta n' hi ha un bon tou: y com més n' hi ha, més bon jas. Lo gran qué en aquest mones tenir una gran dóssis de des- preocupació.

La minoría republicana

l' actual desmoronament de miserias y concupiscencias. Lo petit núcleo de representants que tenim á las Corts adquiriria llavoras una forsa imponderable. Lo pais en massa respondria als seus empenyos, y á no tardar, todas las forsas vivas de la nació cooperarian eficazment á la restauració de la República.

Ja no s' tracta sols de salvar las llibertats públicas mistificadas pels partits monárquichs, que no podrian viure un sol instant cas de que s' practiquessin ab la deguda puresa y ablo degut respecte á la voluntat de la nació. Se tracta además de la vida económica del pais, cada dia més precaria; del déficit amenassador; de la fam ensenyorejada de mitja Espanya; de las alarmas que dominan per tot arreu, lo mateix en las regions agricolas qu' en las industrials. Ja no es necessari sols defensar la dignitat del pais sino també 'ls seus interessos. La conciencia y la butxaca senten avuy los terribles efectes de la impotencia y de las inveteradas torpesas dels monárquichs.

Los remeys qu' ells preconisan no fan més que agravar los mals de la nació.

Per una part pretenen encare establir nous augmentes en los tributs, sent aixís que 'ls que s' han de pagar son ja de tot punt insoportables. Per altra part se maquinan empréstits ruinosos y operacions de cré-

RECELS

AS Corts han sigut obertas després de prop de nou mesos de tenir tancadas las sevas portas.

Una vegada més D. Práxedes, gran doctor en gramática parda, ha posat en planta 'l sistema de confiar al temps l' encárrech no de arreglar alguna cosa, que 'l temps per sí sol

no arregla may res; li ha confiat l' encárrech exclusivament de presservarlo dels contratemps que li podían caure á sobre.

Las Corts, reunidas poch després del istiu, quan encare fumejavan los remingtons dels guardia-civils y la sanch de las victimas de San Sebastián y de Montblanch, haurian sigut un gran perill per la desprestigiada situació fusionista.

Reunidas á entrada de hivern, al estallar la qüestió de Melilla y posarse en evidencia la inconcebible conducta del govern fusionista, desconeixent y burlant las patrióticas aspiracions de la nació espanyola, lo govern de la fusió no hauria durat quatre dias.

's disposa á treure las castanyas del foc, per mesurarlas al govern fusionista. Considero que obrará santament cumplint aquest deber patriótic, sobre tot si procura posar de relleu qu' Espanya, després de divuit anys de pau octaviana, viu en lo villipendi y la miseria, sense trobar un sol camí de salvació, en mitj del laberinto de confusions en que l' han perduda 'ls governs de la restauració monárquica.

Pero porque 'ls ecos dels diputats republicans despertessin la conciencia pública, sería menester que s' presentessin units y compactes, formulant tots junts una sola afirmació republicana positiva, práctica y factible, davant de

Los que menjan herbas

dit destinades a precipitar la bancarrota que ns amena.

Las instituciones privilegiadas, las societats que disfrutan dels monopolis, las companyias que mantenen consells de administració formats pels personatjes més influents dels partits monàrquics, s'engreixan a ulls vistus ab las últimas piltrafas del país.

Y 'l pobre país agonisa, premsat per las implacables mans del despiadat govern, incapás de sentir per ell un resto de pietat. Com si no bastessen tantas extorsions, lo tranquil Moret, té preparada una sèrie de tractats de comer, concertats a la babalá, que han de donar lo cop de gracia als ultims restos de activitat material qu'encare subsistían; y 'l famós D. Práxedes, no tindrà cap reparo en violentar la conciencia dels diputats de la majoria nomenats per las malas arts oficials, fent qüestió de gabinet l'aprobació de aquests funestos tractats.

No s'compendria tal pressió si s'tractés sols de l'obra personal de un company de ministeri, per mes que 'l tal company sigués en Moret, duenyo avuy de la voluntat y del albedrio del home del tupé.

Per forsa darrera dels tractats hi ha algun altre interès ocult que s'escapa a la penetració de molta gent qu'encare mira ab bons ulls a las instituciones monàrquicas.

Aixó es lo que haurian de desentranyar ab valentia los diputats republicans, arrancant lo vel que tal vegada oculta 'l fondo verdader de aqueixas inensatas maquinacions, encaminadas a la total ruina d' Espanya a benefici excludiu de algunas nacions extrangeras, benévolas a determinadas instituciones.

Avuy la guerra s'fa per medi de la industria y 'l comer. Guerra pacífica en la forma, per mes qu' en lo fondo siga fecunda en ruinas y desastres. La fabrica que ha de plegar, lo camp que no pot cultivarse per no rendir la deguda remuneració, la familia obrera que s'troba de repent sense saber com emplearlos seus brassos, la miseria cundint... ¡veus aquí 'ls efectes de aqueixa guerra que sense gastar pólvora destrueix tantas vidas y tants interessos!

A principis del sigle, los guberns de Carlos IV y Fernando VII entregavan la nació espanyola a la invasió dels exercits napoleònics. ¿Será possible que un cas semblant se reproduheixi a últims de sigle en l'esfera de las relaciones comercials?

Productors ¡a defensarse!

Republicans: ¡al costat dels productors!

P. K.

LAS CORTS

Quan las corts ab c minúscula están proximas a obrirse, els porchs grunyen, s'esbalotan, s'atropellan y estocinan... buscant instintivament la portella de sortida.

Un cop oberta la porta s'hi abocean y precipitan, apesardel envolum d'aquellas panxas de bisbe, (y dich de bisbe perque cada panxa n'porta a dintre) y en sent a la menjadora, sondejantla ab sas mandíbulas, comensan a doborar substancias alimenticias fins que no poden dir faba ó no n'quedan per cruspirse.

Luego acudeixen al cubi y allí behuen ó se hi fican ó furgant per sota 'l tomban, omplintlo de porquerias; y en mitj d'aquell xapoller, en desenfrenada orgia, se posan de panxa al sol, se revolcan ab delicia, s'empaytan, se persegueixen, se barallan y empastifan, fins que 'l porcaté ab la tralla els acorralla y fustiga; y quan ja passan de cent lo seu S. Martí 'ls arriba, pagant oci y fartanera a l'escorxadó ab sa vida.

En las Corts ab c mayúscula passa igual ab els ministros, sols qu' a aquestas sangoneras quan cahuen de massa tipas, en lloch de salar sa carn els hi donan cessantias.

M. Badia.

Menos de un any de coll, alguns dels regidors de la minoria del Ajuntament de Barcelona han sigut possibilistas sarauhistas, partidaris de la unió republicana, haventse ofert al Sr. Carvajal, fundador de un cassino republicà conservador y ara al últim s'

han declarat zorrillistas. Un d'ells, lo Sr. Roca y Fuster, va entrar al Ajuntament com a centralista.

Aquests fulanostan versatils en materia de opinions políticas, sols son conseqüents en una cosa: en continuar sent regidors. Per aixó sols se fa la festa.

Si 'ls partits polítichs seriosos repudiessin resoltament a aquests saltimbanquis, s'estolviarian no pocs disgustos y guanyarian no poca respectabilitat en lo concepte de la opinió pública.

A Madrid está vacant la plassa de butxí.

¿Y donchs, qué? ¿No li queda ja D. Práxedes algun parent per colomar?

¡Cuidado qu' es una plassa de porvenir! Sobre tot si s'realisa la idea de suprimir totas las demás que hi ha avuy a Espanya, deixantne una no més que monopolisi totas las gangas del ofici.

Busqui bé, D. Práxedes, busqui bé. Ja que no poden ser tots los nebots ministros de Hisenda, acontentin al major número possible, y que cada hú dongui garrot a la seva manera.

Se parla molt de formar partits nous destinats a sostenir a la monarquia.

Peró ¿y de ahont han de sortir los elements necessaris pera constituhirlos? ¿Dels fusionistas y 'ls conservadors mateixos?

¡Quina empresa més temeraria!

¡Ab ruinas y podridura no s'edifica!

Una noticia que horripila.

Pels carrers de Sanlúcar de Barrameda s'ha donat ja 'l cas de caure exánimes algunas personas, per falta de aliments.

¿No es vritat, Sr. Sagasta, que caure aixis pel carrer, es bon xiquet més sensible que trencarse 'l peroné?

Baix la protecció del celeberrim Sr. Moret, s'están prosseguint los estudis pera construhir un port a Puente Mayorga a benefici excludiu dels inglesos y en dany immediat y directe de Málaga, Sevilla, Cádiz y altres ports de Andalucía.

May s'havia vist una propensió més manifesta d'entregar a la desvalguda nació espanyola al predomini delsextrangers.

Peró senyor ¿de qui es ministre 'l Sr. Moret? ¿Es ministre de D.ª María Cristina ó de la reyna Victoria?

Al inaugurarse l'edifici de l'Academia espanyola y baix las insinuacions de la Regent, D. Antón y en Silvela, que feya algún temps ni s' miravan la cara, van donarse la ma y van cambiar algunas frasses.

¿Qu' es lo que podian dirse 'ls dos rivals?

¿Hi ha hagut reconciliació?

L'episodi no deixa de ser bastant significatiu, revelant ab eloqüencia 'l caràcter especial de la política monàrquica.

En los paissos abont regeixen ab una mica de pureza las instituciones parlamentarias, los homes públichs se separan y s'uneixen seguint las inspiracions del país. Aquí, en cambi, per enemistar ó reconciliar als homes públichs, basta l'influencia directa de la persona que ocupa 'l trono.

Per més que las conquistas democráticas hajan quedat consignadas en las lleys, la veritat es que no hem sortit encare de una especie de absolutisme més ó menos vergonyant.

La qüestió debatuda ab mes calor per l'Assamblea republicana-progresista, ha sigut la del procediment per portar la República. ¿S'ha de apelar excludivament a la Revolució ó sense renunciar als medis revolucionaris se pot acudir paralelamente als procediments legals?

Me sembla que per tractar aquest punt, no val la pena de renyir ni acalorar-se.

La Revolució s'pot fer y s'ha de fer sense subjecarla a reglas fixas preconcebudas. Peró s'ha de tenir en compte sempre que quan no está núol no plou.

Lo treball de condensació de la tempestat que ha de orejar l'atmosfera depèn en primer lloch de no descuidar ni un sol moment las atencions de la vida pública. En la reunió pública, en los comicis y en lo Parlament deu anarse sempre, may siga sino per enardir losentiment popular, posant de relleu las injusticias y las torpesas dels monàrquics.

Una fórmula sintética: los medis legals per sembrar y la Revolució per collir.

L'ajuntament de Badalona presidit pel republicà Sr. Palay ha donat un noble exemple votant 500 pesetas destinadas a aliviar la miseria de las classes obreras de Andalucía.

Quan los neos se gastan la plata per enviar treballadors a Roma, es molt just que las corporacions populars que pugan ferho alleguin medis per evitar que 'ls pobres obrers andalusos se'n vajan al cel en cos y anima.

En Morayta, desde *La Publicidad* dona l'enhonra bona al Sr. Rodriguez de la Borbolla, perque desde 'l possibilisme se'n ha arat francament a la monarquia.

No soch de la mateixa opinió.

Al eremich que fuig, pont de plata; pero al amich que comet una apostassia, garrotada seca!

La senmana entrat publicarem lo número extraordinari corresponent al mes de Abril.

La seva aparició coincideix ab la marxa dels pelegrins a Roma, per qual motiu la major part del indicat número 'l dedicarem a assumpto aqueix especial, aixis com a las qüestions que mes relleu ofereixen dintre de l'actualitat política.

CARTAS DE FORA.—Torroella de Montgri.—La Lucha de Girona, un periódich arrossaire que a ratos perduts vol passar plassa de liberal, s'ocupa de la campanya contra l'ensotamat que tant ha donat que dir, afegint: y lo más bochornoso es que el instrumento de tanta difamación parece ser un empleado de nuestro municipio vendiendo ó insertando calumnias en un papelucho semanario que no tiene más lema sino de *Guerra al clero*. La Lucha de Girona que tals inconveniencias se permite insertar hauria de saber fins a quin extrem de hidrofobia han arribat las agresions del vicari de Torroella contra *La Campana de Gracia* y contra 'l seu digne corresponsal, y si l'estima com diu y per ell s'interessa com sembla, faria bé en recordarli aquell antich adagi catalá: *Qui no vulga pòls que no vaja a l'era*. Perque es indubtable que no ns hauriam recordat d'ell per res sino hagués tingut ell la poca latxa de ficarse en sotanas d'onze varas.

Vilafranca del Panadés.—Quan l'arcalde republicà va establir los cotxes fúnebres pera trasladar los cadávers al cementiri, Mossén Pere, va esparverarse y pujant a la trona va dir:—Ja veyeu quinas autoritats mes despotas! Volen que 'ls morts sigan arrossegats per bestias ¿com voléu que vajan al cel? Tots hem de protestar contra lo que han fet, y que ningú de vosaltres, si té un difunt a casa, emplehi 'l cotxe, ja que aixis faréu un'obra de misericordia.—Aixis parlava Mossén Pere. Donchs bé, diumenje primer de abril tingué lloch lo comparegar general, y a pesar de que algunas autoritats, militars y altres esperavan a la porta de la iglesia per portar 'l talem, Mossén Pere enviá a buscar un cotxe a l'agencia del Paquillo, y se'n aná a fer la seva feyna deixant als que havian de acompanyarlo ab un pam de nas. ¿Com se explica que Mossén Pere que no volia que 'ls morts siguessen arrossegats per bestias, haja consentit que per bestias siguessen arrossegat nada menos que Nostre Amo?

Miravet de Ebro.—Un comerciant s'estava a la porta del seu establiment, quan pel carrer passá un enterro al qual hi anava Mossén Joseph dels Bous. Y com siga que 'l jove no s' descobris, per trobarse a casa seva, Mossén Joseph va tractarlo de cafre. ¿No es veritat que aquest mossén mes que un capellá católich sembla una especie de Santón de la Puntilla?

Breda.—A mitjans del mes passat mori la filla de uns pares esperitistas, los quals després de portar la papeleta de defunció al jutje municipal, demanaren las claus del cementiri civil, y no las hi volgueren donar. L'endemá trasladaren lo cadáver a dit cementiri, y no havent pogut obtenir las claus, lo deixaren a la porta guardat per tres homes. A las quatre de la tarde se presentaren los fessers junt ab l'agutzil del arcarde y a poderantse del cadáver tractaren de portarlo de nou a la casa dels seus pares, quan feya ja mes de 50 horas que havia ocorregut la defunció. Las portas de la casa estavan tancadas y 'l cadáver quedá al carrer, fins que a só de campana s' presentaren los del gori-gori, trasladantlo a la iglesia y al cementiri católich. En aquest fet, repugnant hi ha un insult a las creencias agenas y un atach contra la salut pública, del qual seria precís que 'n demanessin comptes los encarregats de vetllar pel cumpliment de las prescripcions sanitarias. Pero ja veurán com ningú diu res, perque en aquests temps de llibertat sagastina son possibles los majors abusos.

LO DIPUTAT FURIÓS

Está acabantse 'l banquet de despedida. Los comités, los representats dels pobles vehins, los individuos influents de la comarca, giran los ulls al diputat, que encés, tremolós d'emoció, ompla per tercera vegada la copa de Xampany y se'l acosta als llabis. Dels quatre extrems de la sala s'aixeca un crit, expressió y resúm del pensament de la concurrència.

—¡Qué parli 'l diputat! ¡qué parli D. Lleó!

Don Lleó no s'ha pregar. Deixa ab un gesto nerviós la copa sobre la taula i s'alsa ab tota l'ardidesa d'un héroe y la magestat d'un semi-déu.

—Amichs meus—exclama l'legislador ab una veu que repercuteix estrepitosament pels ánguls de la sala:—vaig á Madrid á ferme intérprete dels vostres desitjos, á evidenciar las vestras necessitats, á manifestar las vestras aspiracions.

—¡Bravo!—crian los més entusiastas:—¡molt bé!
—Ja m'conexeu de sobre—continúa dihent lo diputat—y no cal que us recordi cóm y de quina manera empendré á las corts la vostra defensa. Sense consideracions de cap classe, d'un modo tan implacable com persistent, diré als poders constituhits que lo que fa ab aquesta provincia es impolitich, insoportable, inhumá.

—¡La industria! ¡la industria!—diuhen algunas veus, aprofitant un paro del orador.

—Si; la industria, la font de la riqueza d'aquesta comarca, será objecte de ma atenció predilecta. Jo tiraré en cara el govern la iniquitat dels tractats que prepara: jo li diré ls mais gravissims que ab la seva desatentada conducta causa al treball nacional; jo li demostraré que al entregarnos lligats de mans y peus á la competencia extranjera, comet un delict de lesa patria, realisa un crim social.

—¡Molt bé! ¡Viva don Lleó! ¡viva l'diputat del districte!...
—En fi... depositéu en mi vostra confiansa, y jo us juro que ó s'atindrán las vestras justas, dignas y patrióticas aspiracions, ó l'palau de la representació nacional s'enfonzará al resso de la méva enérgica protesta...

Tothom s'aixeca y durant deu minuts la figura de don Lleó desapareix sota l'torbella de mans que l'voltan y brassos que l'estrenyen.

—¡Es un brau! ¡es un verdader tribuno! ¡es la fiera del amor á la patria!...

Mentres tant la campana de la estació comensa á sonar.

—¡Al tren, senyors, al tren!—diu lo diputat aixugantse precipitadament los llabis:—no hi ha un moment que perdre. A Madrid m'esperan... la causa de la producció m'necessita allí... L bastó, l sombrero... ¡A la estació, senyors!—

Y cinch minuts més tart, quan lo tren corrá ja vertiginosamente en direcció á la cort, encara hi ha sobre la via un grupo de productors entusiastas que cridan mirant la negra fumera de la máquina:

—¡Viva don Lleó! ¡Viva l'valent defensor de la causa del treball!

Durant tot aquell dia l poble no sab parlar de res més que de la fogositat del ilustre patrió

—¡Ab quin calor ha enrahonat!—diuhen uns.
—¡Semblava una ventada!—anyadeixen altres.

—¡La furia del patriotisme! ¡un verdader lleó!—repliquen los demás á coro.

Ha passat un mes, dos, tres.

Al poble no s'té la menor noticia de don Lleó. Los diaris no parlan d'ell sino per casualitat y molt de correguda. En los extractes de las sessions no s'veu que may haja deixat sentir al Congrés la seva fogosa eloquencia...

—¿Qué s'ha fet de don Lleó? ¿qué pensa l nostre diputat?—se pregunta la gent mirantse assombrada.

—¡Pobra gent!
¿Qué pensa? ¿qué fa? Res.

La furia de que estava possehit al surtir del poble, al arribar á Madrid ja estava esbravada.

Y allí... ¡ay! allí l'president del Congrés li ha passat la mà per la esquena, los jefes de fracció li han aconsellat la calma, los ministres li han fregat algun carmeto pels bigotis... y l'home s'ha sentit desarmat, cohibit, sense ánim ni forza per obrir la boca.

Don Lleó s'ha tornat don Cabrit.

A. MARCH.

¿MISERIA?...

¿Es vritat aixó que diuhen?
¿Es cert que per totas parts s'está escampant la miseria igual que un vent empestat?

¿Es vritat que á Andalusia los obrers sense treball corren per carrers y plassas demanant un tros de pa,

y que hasta la forsa pública té de estarse ab l'arma al bras defensant los forns y tendas, dia y nit amenassats per l'onada tumultuosa que fa encabritar la fam?

¿Es cert que en mil y mil pobles s'han trobat ja al mitj del pas cossos ajeguts en terra, abatuts, aniquilats per la miseria implacable, sers que no poden portar ni un bossi de pa á la boca;

traballadors condemnats al torment inconcebible de sucumbir badallant?

¿Es vritat qu'en algún siti ja s'ha mort algú de fam?

¿Es cert, en fi, que avuy dia, á dintre d'Espanya, hi ha gent que per no tenir feyna torsa l'coll, doblega l'cap y s' despedeix de la vida com un gos abandonat?

Tot aixó es tan impossible, tan difícil, tan extrany, que per forsa s'ha de creure que aquests fets los ha inventat algú que per semblants medis tracta de perjudicar als bons senyors que ns governan ab aplauso general.

¿Qui pot creure tals historias?

¿Qui dará fé ni un instant á aquests relatos horribles, capassos de sublevar la conciencia de tot poble que s'digui civilisat?

¿Miseria, quan fa dos dias hem gastat un capital ab la ditxosa embaixada qu'hem enviat als mussulmans?

¿Miseria, quan ara s'tracta de regalá un dineral á las compañías férreas que diu que ho han demanat?

¿Miseria, quan Madrid brilla, y tot se prodiga en gran y doném sous fabulosos y l'or va nadant á mars?

No, tot aixó son caborias de quatre descamisats que no saben de quin modo bescantá als que son á dalt.

¿Miseria, manant don Práxedes!

¿Miseria, estant governats per la tropa més benéfica que hagin pogut veure may!

¿Calumnias de quatre tipos!

Preguntin als enterats de las cosas de l'Hisenda, y de fixo que ls dirán d'una manera segura que per ara no se sab que cap bisbe, cap canonge, cap capitá general, cap conceller, cap ministre haja deixat de cobrar.

C. GUMÁ.

LO MEETING DE TARRASSA

INGUÉ importancia per distints motius: per festejar-se ab ell la reconciliació fraternal de dos poblacions unidas pels vinculs del interés comú; per la calitat y la significació de algunas de las personas que hi assistiren; y finalment, pels brindis que s'pronunciaren, en los quals lo mateix los conservadors y fusionistas que ls republicans tingueren á bé declarar-se enemichs dels tractats de comers en projecte, que pesan com una amenssa sobre l'angustiada producció nacional.

Lo meeting tingué la forma de un banquet. Crech que l'efecte que ha produhit hauria sigut molt més eficaç, baix la forma de una manifestació pública de caràcter popular. Mes val ensenyar las dents al govern que utilitzarlas per masticar un cubert de cinch duros. Y á esperit de oposició contra ls desatentats propòsits del govern es millor anarlo á buscar al fondo dels cors, que al fondo de las copas de ví espumós.

La situació es massa crítica perquè s'haja de convertir en tribuna pública la taula cuberta ab las estovallas de un convit. Menjant y bebent neixen, es cert, calurosos entusiasmes; pero no es menos cert que aqueix calor se desvaneix casi sempre, quan termina la digestió.

Lo país productor ansia ara mes que may que s'empenqui una creuhada enérgica contra ls enemichs del treball nacional. Aquest desitj se sobreposa als interessos mesquins dels partits politichs, y per aixó es necessari que ls diputats y ls senadors que vulguin ferse intérpretes de aqueixas aspiracions eminentment patrióticas, olvidin de una vegada compromisos de partit y conveniencias de fracció, per erigirse en defensors exclusius del pá del obrer y del foment de l'activitat productiva.

Estém cansats de veure com desde la oposició s'fa una cantada y desde l'govern un'altra molt distinta. Tant los conservadors com los fusionistas solen defensar la protecció ó l'lliure-cambi á tenor de las sévas conveniencias, segons se trobin abaix ó adalt del candellero. Uns y altres combaten alternativament tots los disbarats económichs que té á bé realisar l'adversari; pero després que ls han combatut puján al poder y ls consenten y se n'aprofitan, perquè ls que vingán darreja fassan lo mateix qu'ells.

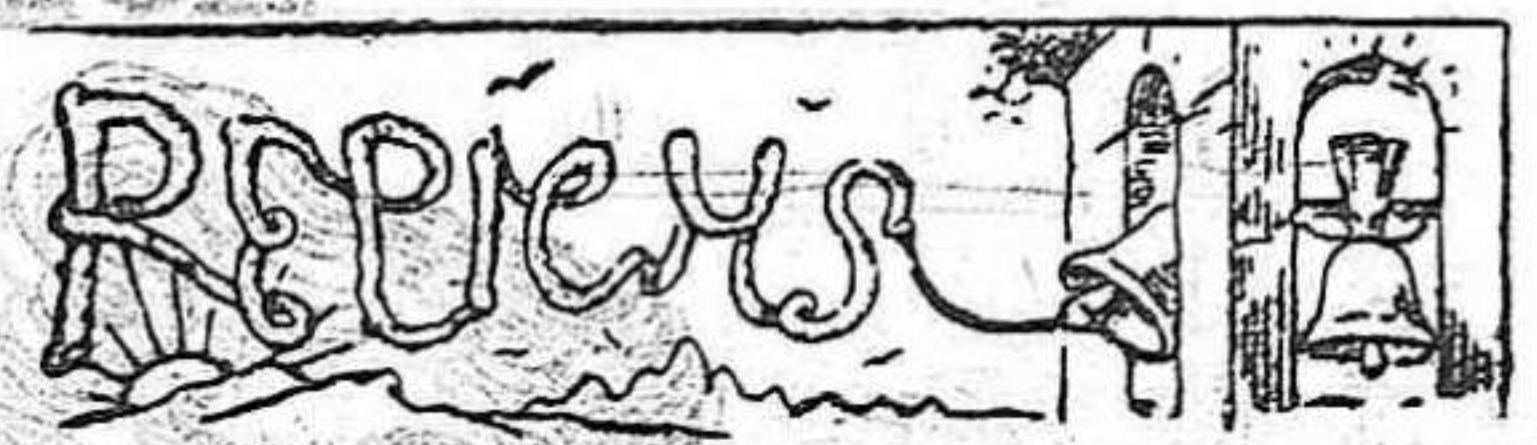
Aquesta indigna comedia ha de tenir un terme. Si ls representants del país volen ostentar dignament la seva representació y mereixe ls aplausos del poble, es necessari que no limitin la seva oposició al govern á tal ó qual punt concret, sino que l'extinguin á tots los punts que s'presentin en lo successiu. Una oposició parcial y limitada pot semblar lo que n diuhen los castellans un pan comido entre ls que la fan y ls que d'ella son objecte. Y entre ls que s'empenyan en fer la desgracia del país y ls que s'troban en lo cas de no consentirho no deu haverhi ni pan comido, ni pá partit.

A la guerra s'contesta ab la guerra; á la desconsideració ab la desconsideració; á la sanya contra ls productors ab igual sanya en sa defensa.

Tals son las consideracions que ns ha inspirat lo meeting proteccionista de Tarrassa.

En resum repetirém lo que ja en altra ocasió manifestarem: Si l'govern per sortir ab la seva en lo ditxós assumpto dels tractats, passa per damunt de todas las consideracions, y violentant als diputats de la majoria, fá de la seva aprobació qüestió de gabinete, será necessari que ls productors, units com un sol home, contestin fent del mateix assumpto qüestió de gabinete.

Y plantejat lo problema al estil navarro, ja veurém qui guanyará.

A ha sorit, ja s'ha publicat á la Gaceta, ja es lley del país. Parlo del reglament pera la percepció del impost sobre ls vins, á càrrech dels pobres culliters, que ara precisament que no saben ahont colocalo contingut dels seus cellers, queda gravat ab un impost de 5 céntims per litro.

Lo país no ha alsat encare un crit formidable de protesta, perquè á copia de cops y testaradas no sembla sino que l'país s'haja tornat masell.

La sentència ha sigut dictada. Los gemechs no se sentirán fins al dia que con ensi á cumplirse.

Se sentirán quan al pobre pagés, que no pot colocalo lo ví de la cullita, no li quedi ni l'rekurs de béuressé l'impossibilitat de satisfere los cinch céntims que li imposarán pel consúm de cada porró.

Aquells qu'entabanavan á la nació dihent qu'Espanya no aniria bé, fins y á tant que s'convertís en una inmensa vinya, surien ara ab aquest impost irracional, que donará per resultat que l'ví no pugá colocalarse al extranger per falta de mercats, ni pugá consumirse al interior per excés de tributs.

Lo reglament en qüestió resulta un galimatías, un cent peus, que ni ls mateixos que l'han escrit han de ser capassos d'entendre.

En casi tots los articles se parla de concerts ab los productors; pero ja veurán en la práctica com los tals concerts se converteixen en los pitjors desconcerts, ab la circumstancia de que no faltará director de orquesta que ab la batuta marqui l'compás sobre l'esquena dels pobres contribuyents.

Tots los documents relatius á la qüestió de Melilla, degudament coleccionats, formarán lo llibre roig que será presentat al Congrés.

Vels'hi aquí un llibre de un color simbólich. Falta

LA SEMANA QUE VE
Número extraordinari
DE
LA CAMPANA DE GRACIA
CONSAGRADA Á LA
PELEGRINACIÓ Á ROMA

¡Nang!... ¡Nang!... ¡Nang!... ¡Nang!...
LA CAMPANA DELS PELEGRINS

Text de pelegrins, dibuixos de pelegrins, caricaturas de pelegrins, ¡tot de pelegrins!

¡8 planas! ¡10 céntims!

¡LA SEMANA PRÓXIMA!

ACTUALITATS POLITIQUES

OBERTURA DE CORTS.—D. Práxedes se presenta davant dels representants del país rodejat de la família.

LO NOU DIARI CONSERVADOR.—Se titula *El Nacional*; però a dreta lley hauria de titularse *El Vermouth*.

A TRAVÉS DE UN BUNYOL.—¡Y que bé ho hém fet Segimón!
—¡Oh yes!

UNA AIXAFADA.—Així es lo que haurien de fer las Corts ab los tractats y 'ls tractadors.

saber que será més roig si las cubertas de aquest llibre ó las galtas dels espanyols.

Una cosa ben estranya es la fam de Andalucía: parlar de fam, ab franquesa, ni 's concebeix ni s' explica. Deuran queixarse per vici: de altre modo no 's comprén. ¿Per ventura tota Espanya no está *típa*.... del govern?

D. Emilio no va concorre al acte de inauguració del nou edifici de l' Academia espanyola de la llengua, per haverhi assistit las institucions.

¿Escrúpuls a n' aquest' hora?
¿Valent geroglífich lo tal D. Emilio!
Y no obstant, als que han tingut la pretenció de desxifrarlo en sentit monárquich els hi ha sigut promesa, en pagó, una cartera de ministre!

Lo jefe dels fusionistas de Cádiz, Sr. Toro, ha dimittit lo seu càrrech, retirantse a la vida privada.

Li aplaudeixo 'l gust. Si 'ls fusionistas de aquella provincia volen continuar torejant, será precis que 's busquin *toro*.

L' héroe de Sagunto, apenas desembarcat a Málaga, de regrés de Melilla, va fer cantar una salve a la catedral de aquella ciutat.

No li bastava per lo vist haverse fet cèlebre ab las

missas de campanya, que ha volgut coronar ab una salve las sevas grans empresas.

Pero ja pot fer tot lo que vulgui: totas las de don Arseni no podrán fer olvidar la famosa *salve* del senyor Olózaga, en plé Congrès, que vingué a ser en certa manera lo punt inicial de la Revolució de Setembre.

Olózaga si que no va gastar pólvora en salva.

¿Y com s' ha posat *El Correo* de Madrit, al enterarse del meeting de Tarrassa!

No sembla sino que 'ls productors deguin la vida a n' en Sagasta, y que aquest, sempre que vulgui tingui 'l dret d' entregarlos lligats de peus y mans, a la voracitat de la competencia estrangera.

¿Y pensar que 'l *Correo* es també proteccionista, encare que de la pitjor especie! ¡Proteccionista del arrós del pressupost!....

Afortunadament no ignora ningú que aquests periódichs turiferaris de totas las situacions aburridas, están impossibilitats de veure las qüestions patrióticas. Son cegos y ho son perque ab la forquilla s' han tret los ulls.

L' *Imparcial* de Madrit, pregunta si es cert que un funcionari del ministeri de Ultramar ha vingut cobrant 2,500 duros anuals de la companyia Trasatlántica; y si un altre a qui 's designa per un alt càrrech de Ultramar n' ha vingut cobrant 2,000 de la mateixa companyia; y si un tercer que 's troba en lo mateix cas, ne cobra 1,200.

Fins ara ningú li ha tornat resposta. Apesar de que

bé podrien ferho 'ls pobres accionistas, que veyent ahont van a parar las missas han de consolarse de no cobrar ells cap dividendo.

Lo ministre de Hisenda Sr. Salvador, es autor de un tractat científich sobre 'l joch de pilota.

Per lo tant ja cal que 'ns preparém a jugar; pero no al frontón y al istil dels pelotaris, sino al carrer, tal com juga la quitxalla.

¡A geps!

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans F. S. Olliu Lleí, Senatives Cetot, J. Rodriguez y A. de Salou, J. M. Prat, J. C. de P., F. Iglesias, Noy del Bruch, Ll. Guizan y Pep Garreta, Trinquilla, Corneli Vicens Pous, C. Pesapesols, J. G. de S., A. P. de Gat, E. Ramonet Teyá, A. H., Petit Viola, Un Estudiant, B. B., Antonet Prats, Aureneta, Salvador Truyols y Un sense memoria:—Lo qu' envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciudadans Cassa-aranyas, Farrondo, M. Figueras, Noy de Sans, Victorino Miró y Bardá, Joan Roca, Un Guerritista, Salvador Bonavia, Joan Redondo, J. M. y Grecia, Un de Malgrat, J. Toullot, F. J., Guillem Torres, S. Nas F., y Bernabé Llorens:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá J. Gay: Los versos son incorrectes: aprofitarém dos acudits.—Ll. Salvador: Vá bé: Respecte a la qüestió no 'n duptri: los versos los vejerem impresos en un full de almanach americá.—Japet de l' Orga: Aceptada la poesia. Li agraahirém que 'ns donga 'l dato que 'ns ofereix: envihil per escrit si li sembla bé.—A. Salabert: Aprofitarém alguna coseta.—Pistácho: Idem lo que 'ns envia.—Dos desgraciats: Ens falta espay per parlar del assumpto.—J. Usón: Está bé y gracias.—T. Costar: Es molt fluix.—F. Comas y Puntí: No 'ns fá 'l pés.—V. Otero Prat: Idem idem.—Ros-Toll: Lo desenllás lo trobém inverosimil y tot l' assumpto, mes que un fet real sembla un quiento de las Mil y una nits.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA